

Parlament al Coll de Panissars 2021

written by Daniela Grau | 13 d'octubre de 2021

Discurs de la Daniela Grau, coordinadora del dia de la Memòria d'Elna, en la 34a edició de la trobada anual al Coll de Panissars, amb la qual es commemora el 736 aniversari de la victòria catalana contra la invasió dels francesos l'any 1285.

Benvolguts connacionals i amics,

Primer de tot desitjo expressar la meva gratitud a la **Teresa Clota** per la invitació que ens va enviar, i a l'**IPECC** que n'envia de semblants. Ens han acostumat a rebre no sols un programa el que és lògic, sinó també a l'encop tota una documentació informativa i cultural, l'elaboració de la qual és el fruit evident d'un treball personal, de recerques, que posen al nostre abast perquè coneguem millor la nostra història, el nostre país. M'agrada citar l'escriptor i periodista valencià Alfons Llorenç, ho vaig fer també en el missatge nacional de sant Joan que em demanà Òmnium, perquè aquest compatriota, commogut pels patiments infligits pels francesos als catalans del Nord, va escriure textos molt emotius sobre la massacre d'Elna i el Castellet de Perpinyà. Alfons Llorenç afirma amb contundència que «la cultura ha de ser una eina per renacionalitzar el país, si no ho fem ens quedem sense país».

Doncs **Indrets del Record** i l'**Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana** re-nacionalitzen el país, que tant de menester en té després de més de 350 anys d'aferrissades colonitzacions francesa i espanyola. Els ho agraim profundament!

La meva inquietud, compartida probablement per molts

connacionals, rau en la constatació que milers de joves no es beneficien d'aquesta tasca patriòtica perquè no tenim l'estat català que la mantingui.

Sense caure en la desesperança, hem de ser realistes. Sabem perquè els recordem cada dijous a Perpinyà en l'Hora Solidària, que tenim 3300 herois, 3300 represaliats. Tanmateix els 30000 joves dels –ai las!– famosos botellots no s'apleguen per manifestar-se per a la independència, pel reconeixement d'un nou i legítim estat català, sinó per desfogar-se, emborratxar-se, drogar-se..., sense gens de respecte per si mateix ni per l'entorn. A la Porta dels Països Catalans i a Salses al 21 d'agost tampoc hi eren els 3900 joves del Nord arreplegats a Perpinyà aquell dia en un concert organitzat pels bombers. Res de semblant als anys seixanta del segle passat quan milers de joves engrescats pels cantants de la Nova Cançó compartien una ètica, i l'ideal d'alliberament.

Tots sabem que el català recula a l'escola, a la societat, i que la supervivència de la nostra llengua és més que mai amenaçada en tots els Països Catalans.

A la Catalunya del Nord els catalanoparlants hem esdevingut en 60 anys una minoria en el nostre propi territori a cop i cop de patir una substitució contínua de la població, una immigració de francesos, el nivell adquisitiu i cultural dels quals no ens permet gaire esperar que descobreixin quin país trepitgen; ara és freqüent que els més observadors fins i tot ens demanin amb estranyesa quina llengua parlem.

Suposo que d'aquí a uns vint anys ni tan sols posaran aquesta pregunta ja que presenciem l'última etapa de l'imperialisme francès en el procés de total anorreament de la nostra nació per França: fa tres segles i mig de la mutilació del país, annexió dels Comtats del Nord, victòria dels conqueridors al cap d'intents successius durant segles per apoderar-se del nostre territori. Un llarg seguici de repressions, destruccions i massacres, agreujat a partir del segle XVIII

per la prohibició de la nostra llengua –encara avui no té cap reconeixement com a tal dins la constitució francesa i per tant no pot beneficiar-se, dins un estat que es pretén democràtic, de cap protecció jurídica.

França, amb el pretext de ser la nació far de la humanitat des de la seva revolució, gaudeix encara més que Espanya d'impunitat internacional malgrat que negui rotundament l'existència de nacions dins de l'Estat. Tots els governs francesos, tant de dreta com d'esquerra, republicans o no, reials o imperials han sabut generar o perpetuar amb molta perversitat alguns mites: el mite d'una França indivisible nacionalment homogènia és a dir només poblada de francesos, també el mite, a partir de la Revolució Francesa, de França com a país de la «Liberté, Égalité, Fraternité». Aquest mite, mitjançant les imposicions del sistema educatiu francès laic i obligatori des del final del segle XIX, no ha parat de ser martellejat al cap de totes les generacions successives i ha estat exportat victoriosament a tot el món. Avui en dia aquest postulat enlluernador de França «terre des libertés» és encara acceptat també per molts catalans: polítics de la Generalitat i el Parlament de Catalunya són adherits des del 2008 a proposta d'ERC a la «Francophonie», com si ignoressin que l'Estat francès nega els nostres drets nacionals individuals i col·lectius –fins i tot els més inofensius com l'accent sobre la *i* en els noms de Martí o Víctor–, com si ignoressin que la supervivència de la nostra nació i de la nostra llengua és absolutament amenaçada a la Catalunya del Nord al principi del segle XXI.

L'exemple recent més rotund de la voluntat d'anorreament és el fet que ara tant les ciutats, els pobles, els museus, com nosaltres mateixos estem titllats d'«occitans». Fins i tot recentment una publicitat oficial de la Regió (*laregion.fr*) d'una pàgina sencera, en favor de l'exposició sobre Josep Bartolí al Memorial de Ribesaltes, publicada diverses vegades al diari *L'Indépendant*, fa creure que sem nosaltres mateixos

qui volem, reivindicuem de ser «occitans» (*L'Indépendant* 23/09/2021).

El títol del full de la publicitat al centre de la pàgina és «Mémoire» en negreta i amb majúscules, i a sota una citació, sis línies d'explicació de la presidenta de la Région Occitanie/Pyrénées-Méditerranée Carole Delga. Recalca que «l'obra d'aquest artista és un testimoniatge punyent de l'exili espanyol (sic) a França».

No hi pot haver prova més flagrant de la perversitat francesa. Malgrat la catalanitat innegable del nom i cognom d'en Josep Bartolí s'amaga encara avui, és a dir 82 anys després, en una França que s'autoddefineix com a «France des Lumières», país de les llums, que no tots els exiliats eren espanyols, que hi havia també exiliats catalans; perversitat agreujada pel fet d'anunciar una exposició precisament dedicada a la memòria, quan aquesta memòria és d'entrada manipulada, falsificada sense miraments, sense gens de vergonya.

Conseqüentment és a l'encop una mostra irrefutable de total desconsideració del president català del govern de Catalunya, Lluís Companys, refugiat a França, deportat amb la complicitat del govern francès i assassinat a Espanya. No al·ludir-hi és defugir el tema de la responsabilitat històrica de l'Estat francès en la mort de l'únic president de govern assassinat a Europa llavors. Poca broma. Aquesta frase explicativa de la senyora Delga és doncs una mostra del menysteniment, de la negació de la nostra nació catalana per part d'una socialista francesa presidenta de regió. Com s'ho pot permetre, estant en contacte amb membres i representants del govern de la Generalitat de Catalunya? A més la perversitat, la ignomínia culminen en l'eslògan a peu de pàgina: al costat del logo de la regió hi ha amb majúscules i de color vermell per més captivar la mirada l'eslògan «C'est en nous, c'est ici Occitanie». Aquest eslògan fa de nosaltres del Nord qui vivim, paguem impostos i comprem el diari *L'Indépendant* –anomenat *El Dependent* per catalanistes fa decennis– protagonistes i

còmplices de l'occitanització que ens imposen per erradicar per sempre més la nostra catalanitat. La pertinença a aquesta regió així com la seva denominació ens van ser imposades sense que puguem democràticament votar. Com pot França passar per un estat democràtic quan denega el dret de votar i pot esborrar amb total impunitat una identitat, cultura i llengua mil·lenàries i instal·lar rètols davant dels instituts per inculcar que sem occitans?

Però la perversitat aquí evidenciada es dobla d'una perversitat induïda que ja vaig denunciar fa anys i que continua sent la mateixa: fer acceptar una denominació falsificadora dins un departament entre els més pobres a canvi de subvencions, ajudes financeres, per a productors, empreses, associacions esportives, culturals... Així van imposar fa anys la marca «Sud de France» apareguda també en la premsa catalana, com ara imposen l'occitanitat.

Els socialistes francesos al poder a la regió amb la complicitat de tots els partits de dreta i esquerra, compren al Nord, bressol de Catalunya, el silenci, la des-memòria, la indefensió i acceleren el procés de colonització fins a la nostra aniquilació.

Esperem doncs que la classe política principatina, els membres del govern de la Generalitat, del Consell de la República, de les delegacions del Consell a tots els Països Catalans, els presidents de l'ANC i d'Òmnium, no es deixin endormiscar quan venen al Nord pel suport coratjós d'alguns batlles, per la mobilització de fervents independentistes de l'ANC, del Comitè de Solidaritat, d'Òmnium, dels partits catalans. Esperem que es tornin conscients de la duplicitat francesa, que tinguin el coratge d'afrontar-la, de defensar els nostres drets, la nostra catalanitat.

En Vicent Partal, el periodista i fundador de VilaWeb, va dir fa poc en una conferència a Perpinyà que «Sense els Països Catalans Catalunya és una regió d'Espanya»

Em permetreu reblar el clau. Si Catalunya perd el Nord deixarà de ser una nació migpartida colonitzada per dos estats, per romandre com a regió d'Espanya és a dir que llavors tindrà com a única expectativa la de fer-se passar per una minoria nacional per mor de poder mendicar alguns drets a Europa, i renunciarà de fet per sempre més al dret de les nacions colonitzades de reivindicar la independència és a dir de tenir un estat propi i sobirà.

Avui aquí al Coll de Panissars fem memòria d'una victòria, d'una guerra que vam saber guanyar. No caiguem un cop més en les trampes dels qui des de segles ens volen aniquilar.

Elna, 07/01/2021